

На перший погляд видавалося, що тут усе гаразд. Оселя на відшибі, за мурованою ого-рожею на пагорбі. Як завжди, авто припарковане на жорствяному майданчику біля сміттевого контейнера. Кам'янистий ґрунт, укритий латками брусниці й моху. Неспокійний вітер вигойдує крони кількох покарлючених сосон. До моря тягнеться тераса, прибрана перед зимою, в таку сіру погоду немовби гола—без садових меблів і газового ґриля. Віконниці на першому поверсі зачинені, не заглянеш усередину. Видно, що вчора господарі повернулися додому пізно ввечері й зразу полягали спати, не розпакувавши речей.

Батько спинив автомашину, й син вискочив із неї. Схиляючись під подувами вітру, побіг до брами. Тепер осінні канікули, можна буде гуртом покупатися в басейні. Яка ж то була радість малому, коли зателефонував найкращий приятель і сказав, що вся родина приїде додому раніше, ніж передбачалося...

Але, підбігши до будинку, хлопчик загався й спинився. Щось було не так. Вхідні двері стояли навстіж, угорі погрюкувало вікно. На округлих кам'яних сходах біля дверей виднілися виразні темні плями.

—Гей!— вигукнув батько, наздогнавши сина. Занепокоєно глянув.— Чи є хтось удома?

Ніхто не озвався. Тільки шуміло верховіття й стугонів прибій десь далеко внизу. У кухні світилося.

—А чи не подзвонити нам у двері?— спитав хлопчик.

—Підожди.

Поклавши руку на синове плече, батько роззирнувся. Щось йому підказало перегадити, перш ніж ступити на східці. Досить було кинути оком у сіни, щоб зрозуміти: сталося дещо недобре. На підлозі ті самі темні плями. Лежить розбита лампа, барвисті скляні скалки виблискують у сірому денному світлі з кількох віконець у стіні.

—Що тут, у біса...

Батько рвучко розвернувся.

—Щось тут таки сталося. Посидь у машині, поки я подивлюся. І наглухо замкни двері.

—Але ж, татку..

—Йди до машини.

Тон голосу змусив послухатися. Задивившись батькові вслід, стривожений хлопчик кілька кроків задкував.

Високий чоловік постояв трохи в тьмяно освітленому коридорі. Прислухався, та нічого не почув. Помалу рушив, увійшов у родинну кімнату. Там він її побачив. Спершу босі ноги, трохи засмаглі, з рожевими від лаку нігтями, покриті тонкою нічною сорочкою з мереживом. Жінка лежала на кам'яній підлозі під сходами. Широко розплющені очі дивилися на стелю, край рота запікся струмінчик крові, під халатом груди набрали темно-червоної барви. Майже чорної. Світле волосся розпатлалося.

У чоловіка попливло в очах, коли він розглядав її обличчя. Майже прозора шкіра. Взявши холодну руку, зауважив, що немає обручки. Пульс не відчувається. Помацав горло. Ані натяку на серцебиття.

Він звівся й розглянувся. На стінах бракує картин, як і бронзової статуетки, що стояла в ніші між кухнею й сіньми. Зяє порожнечою полиця. У кімнаті він придивлявся до всього—до перекинутого стільця, до калюжі крові на підлозі, до розчачнугих навстіж скляних дверцят у шафі. Зійшовши сходами нагору, знайшов іще одне тіло. Бездиханне,

в голові відкрита рана, навколо темніла пролита кров.

За вікном пломеніло осіннє листя. За рогом домівки завивав вітер. Чоловік побачив обличчя сина, що сидів в автомобілі. «Хлопчики, — подумалося. — Хлопчики». На сходах він раптово спинився. Рука, закривавлена піжама. Гладка щока невинної дитини.

Немов сновида, чоловік ішов на горішній поверх. Голова порожня, без думок.

Він ніколи вже не стане таким, як був.

* * *

Нависала задуха, доходило до двадцяти п'яти градусів, дарма що тільки-но минула дев'ята ранку. Весь серпень був напрочуд спекотний — майже тридцять градусів удень і двадцять уночі. Ці ночі прозвали тропічними. Хоча Швеція й дуже далеко від тропіків, але таке легко спадало на думку.

Клінтегамн, одне з поселень на Готланді, налічує близько півтора тисяч жителів. У цьому ідилічному впорядкованому приморському містечку, що простяглося вздовж західного узбережжя острова, є великий порт, із якого вивозять на материк вапнякові плити, деревину й цукрові буряки. Звідси влітку ходять судна до Стура